

Захари Бахаров

ПО ПЪТЯ НА СЛАВАТА

Той е само на 35 години (роден е на 12 август 1980 г.), а вече е постигнал толкова много. Завършил НАТФИЗ в класа на проф. Надежда Сейкова и е в трупата на Националния академичен театър „Иван Вазов“ от 2002 г. Печели две награди „Аскеер“ през 2006 и 2009 г. за поддържаща роля в „Крал Лир“ на Явор Гърдев и „Три дъждовни дни“ на Владимир Люцканов и „Икар“ през 2007 г. за „Дон Жуан“ на Сашо Морфов, отново за второстепенна изява.

Бахаров има характерна и запомняща се визия, която обаче може и да скове и ограничи диапазона на неговите превъплъщения. Сякаш е абониран за роли на злодеи, мутри, сурови мачовци с камени физиономии и сурови сърца, които крият зад зловещия си имидж топлота, спотаена емоционалност и деликатна уязвимост. Всъщност значителна част от мащаба на своя талант актьорът разкри основно в киното и тв. В театъра той е великолепен и незаменим поддържащ партньор, независимо дали играе под режисурата на Александър Морфов в „Хъшове“ (2004) и „Дон Жуан“ (2007), на Явор Гърдев в „Крал Лир“ (2006), на Владимир Пенев в „Дакота“ (2014) или на Габриела Хаджикостова в „Спанак с картофи“ (2012)...

На малкия и големия екран вече се стреми да обсеби зрителските симпатии, да е в центъра на играта, да привлича основното внимание към себе си – независимо дали раздава примамливи награди в „Национална лотария“, изпробва луксозните коли „Грейт уол моторс“ или е свирепият гангстер Иво Андонов в „Под прикритие“. Проследявайки филмографията му

установяваме, че се снима повече от десетилетие, но първата му по-значима интерпретация – на Маркуча – му дава през 2006 г. Киран Коларов в „Бунтът на Л.“ Той има късмета да попадне в полезрението на американските и родни постановчици, работещи за „Ню имидж“ и трупа значителен и полезен стаж в поредица от скромни заглавия, с които става разпознаваемо

лице за кастинг – отговорниците, попивайки от опита на гостуващите звезди в такива заглавия като „Корпорация Война“ (2008) на Джошуа Сефтъл – видеомомче № 3; „Представление под команда“ (2009) на Долф Лундгрин – Михаил Каписта, „Двойна самоличност“ (2009) на Денис Димстър – Александър, „Универсален войник: Регенерация“ (2009) на Джон Хайъмс – командир Топов, „Студено свързване“ (2011) на Иван Митов – Иво, „Ел гринго“ (2012) на Едуардо Родригес – полицаят Бел ...

Точно това чиракуване ще се окаже щастливия билет към славата при срещата му с Джордж Клуни, с когото снима „Пазители на наследството“ през 2014, удивявайки ни колко органичен може да бъде като напористия и ограничен руски офицер Елия, звучащ автентично от екрана с точното си и небългарско звучене. Логично е следващата стъпка да е ангажирането му в суперпродукцията „Игра на тронове“ (2015), сезон 5, епизод 8, на Дейвид Бениоф, в който

изби рибата като Лобода.

Следих внимателно изявата му – перфектен, органичен, суров, магнетичен и с безупречен английски, той открадна шоуто и за броените му екранни минути направи запомняща се и ефективна роля, гарантираща му бъдещи ангажименти в подобни примамливи проекти.

Размишлявайки върху творческата му съдба и реализация, неизбежно търся за сравнение реализацията на Христо Шопов.

И това е естествено. Бахаров и Шопов са българските актьори с най – убедително и постоянно присъствие напоследък в родното и западно кино. Бахаров носи в себе си суровата първичност на Рон Пърлман и хладната харизма на Клинт Истууд, което ме кара да смятам, че и занапред ще има силни и ползотворни ангажименти в нашумели продукции на световното кино и тв, защото харесва ли ни това или не, шоубизнесът е част от глобалния свят и е по – добре и ние да имаме някакво присъствие в него, отколкото да стоим отстранени и само да критикуваме статуквото.

Захари Бахаров има усет за доброто комерсиално зрителско кино. В български условия той рискува имиджа си и подпомогна като Балтазар романтичната комедия – фентъзи „Цахес“ (2010) на Анри Кулев, бе първично грубият пастир Методи в „Стъклената река“ (2009) на Станимир Трифонов, уязвимият Андрей Богатев в „Love.net“ (2011) на Илиан Джевелеков, неузнаваемият Татко в „Операция „Шменти капели“ (2011) на Владислав Карамфилов... Над всички, разбира се, се открояват двете му знакови и конгениални изяви, с които безапелационно спечели сърцата на публиката – Молеца в „Дзифт“ (2008) на Явор Гърдев – свиреп нео ноар, изпълнен с ексцентрични атракционни и фамозни актьорски перформанси, в който символично носи щафетата на Руси-Чаневия Петел от „Авантаж“ (1977) на Георги Дюлгеров и Иво Андонов в придобилия легендарен статут криминален сериал „Под прикритие“ (2011–2014), чието най – силно и запомнящо се въздействие свързваме с работата на постановчика Виктор Божинов, под чиято палка Бахаров разкри, че е достоен ученик на Ал Пачино от „Кръстникът“ (1972) на Копола и „Белязаният“ (1983)

на Брайън де Палма...

Занапред очаквам нови предизвикателства от популярния ни и обаятелен актьор.

Той определено ще има възходяща кариера, няма да изпадне в миманса, но тайно се надявам, че покрай трупането на популярност – не само на Запад, но и в Русия със сериала „Кости“ (2013) и на солидни хонорари, той ще разшири и диапазона на своите креативни възможности.

Смятам, че може да рискува – стига да има добър драматургичен материал – в ексцентричната комедия, в мюзикъла и мелодрамата, но най – вече му отива водеща роля в качествен исторически епос с балкански привкус. Защо например Виктор Божинов не му даде шанс с екранизацията си по „Възвишение“ на Милен Русков да се

развири като суров комита, стръвно преследващ своите интереси?

Захари Бахаров е от галениците и избраниците на Съдбата. Вярвам, че с годините ще шлифова и доразвие своя щедър талант и ще бъде от малкото родни артистични знаменитости, постигнали в световното кино запомнящи се и окуражаващи самочувствието ни резултати, които поне отчасти ще превъзможнат комплекса ни за малоценност и вечното мрънкане и неудовлетворение, запазена марка на нашите географски ширини. Защото биографията на Бахаров недвусмислено доказва, че при съчетание на талант, шанс и усет за правилния проект и у нас е възможна щастлива и впечатляваща творческа биография.

Борислав Гърдев

Захари Бахаров

е роден на 12 август 1980 г. в София. През 1997 г. е приет в НАТФИЗ в класа на проф. Н. Сейкова. Първата му роля на професионалната сцена е в „Ромео и Жулиета“ от Шекспир. От 2003 г. е в трупата на Народния театър „HYPERLINK“, <https://bg.wikipedia.org/wiki/HYPERLINK>, [https://bg.wikipedia.org/wiki/Народен_театър_\"Иван_Вазов\"](https://bg.wikipedia.org/wiki/Народен_театър_\), Народен театър „HYPERLINK“, [https://bg.wikipedia.org/wiki/Народен_театър_\"Иван_Вазов\"](https://bg.wikipedia.org/wiki/Народен_театър_\), „HYPERLINK“, [https://bg.wikipedia.org/wiki/Народен_театър_\"Иван_Вазов\"](https://bg.wikipedia.org/wiki/Народен_театър_\), „Иван_Вазов“, където играе в „Макбет“, „Хъшове“, „Почивен ден“, „С любовта шега не бива“ и много други. Носител е на наградите „Аскеер“ през 2006 г. за поддържаща мъжка роля в „Крал Лир“; „Икар“ през 2007 г. за поддържаща мъжка роля в „Дон Жуан“ и „Аскеер“ през 2009 г. за „Три дъждовни дни“ от Ричард Грийнбърг, Театър 199. Първата му главна роля в киното е в „Дзифт“ на режисьора Явор Гърдев. Филмът му носи Награда за мъжка роля на Годишните награди за българско киноизкуство (2009) и Награда за най-добър актьор на Международния филмов фестивал Чунгмуро, Сеул (2009). Захари Бахаров играе активно в театъра, участва в български и чуждестранни кинопродукции. Сред последните филми с негово участие са „Стъклената река“ (реж. Станимир Трифонов), „Love.net“ (Илиан Джевелеков) и ролята му на гангстера Иво Андонов в „Под прикритие“.